

Automobiler, Klaverer, Silketøj o. s. v., vilde der ganske sikkert kunne opnaas Enighed derom fra alle Sider. Men Sagen er, at man forbedrer ikke deryed Valutaen i kendelig Grad, fordi de nævnte Varer — set i Sammenligning med det samlede Beløb — kun repræsenterer meget smaa Summer. Men naar vi er enige om det, forstaaer jeg virkelig ikke, hvorfor man ogsaa her i denne Sal skal høre disse — jeg tillader mig at bruge Udtrykket Agitations-talemaader, som lød her i Gaar: at Regeringen vilde fremdeles holde paa, at der skulde indføres Champagne, saa der ikke kunde blive Valuta til Kul. Det forekommer mig, at der i den Betragtning igen er noget af det, som jeg har fundet saa ofte i de senere Aars Styre her i Landet, og som — jeg vender mig til Hr. Rode, der vilde give et Motto for min Virksomhed — kunde sættes som Motto derover: Ikke være, men synes.

Sagen er nemlig den, at man kan oprette lige saa mange Valutaraad, man vil, og træffe lige saa mange Bestemmelser, man vil; det, der er det afgørende, er, at alle valutaskabende Virksomheder i vort Folk fremmes og udvikles mest muligt, og at alt, hvad der er af Forbrug af Valuta her i vort Lands Husholdning, indskrænkes mest muligt. Det er det reelle i Sagen, og man tilslører ikke dette Forhold ved at oprette Valutaraad, der giver Bestemmelser, der i Virkeligheden har helt andre Hensigter og virker paa helt anden Maade.

Lad mig faa Lov til at sige, at i det Memorandum, der er nævnt, indeholdes et Forslag om, at man skulde give fri Indførsel paa Kul og Landbrugets Raaprodukter; i det hele alle de Varer, der ikke havde Toldbeskyttelse; men alle de Varer, der var underkastede Told, skulde ind under Valutaraadets Afgørelse. Jeg tænker mig, at dette Ting straks vil forstaa, hvad det betyder, det vil sige, at den Toldbeskyttelse, der er paa visse Varer, bliver lagt over i Valutaraadets Haand; saaledes at den kan bruges til at blive en fuldkommen prohibitiv Foranstaltning overfor Indførselen af saadanne Varer.

Jeg gentager, at det reelle i Sagen — og vi gør vel i at holde os det virkelig foreliggende for Øje — er dette, at alle de Virksomheder indenfor Landbrug, Skibsfart, Handel o. s. v., der skaber Valuta, faar fri Bane. Derfor tillader jeg mig at hævde, at det, der er sket i de sidste Maaned, det, der udgik af Paaskedagenes Generalstrejke, da Landbrugseksporten og Skibsfarten blev lammet og standset, havde

en virkelig opløsende Tendens overfor hele vor Samfundshusholdning. Det, der saa er sket senere — og saa kan vi godt være enige om at indrømme, at mange gode Kræfter har samarbejdet for at opnaa dette Resultat — er det, at Landbrugseksporten og Skibsfarten er kommet i Gang igen.

Men der er ogsaa mange positive Foranstaltninger, der kan virke uheldigt. Da Verdenshandelen i 1919 i nogen Grad blev muliggjort, var det en Ulykke for os, at vi havde en Ordning, der opretholdt Udførselsforbud for en Mængde Varer, men tillod deres Indførsel. Der indførtes saaledes store Mængder af Manufakturvarer med det Formaal, at de skulde udføres igen; men Justitsministeriet opretholdt Udførselsforbudet for Manufakturvarer. Der indførtes store Mængder af Kaffe, der kom til at spille en ganske urimelig Rolle i hele vor Økonomi; og da Valutaraadet saa blev oprettet, udførte man ikke disse Varer, men man hamstrede dem, fordi der opstod Frygt for, at der ikke kunde skaffes Valuta til ny Kaffe.

Hvad angaar Kornordningen, retter jeg ikke Bebrejdelse til nogen enkelt eller til nogen bestemt Side, men det er en Kendsgerning, at naar vi havde vedtaget en Kornordning med Forbud mod Udførsel af Korn, er den Udførsel af Byg, som der saa ofte har været Tale om, en Foranstaltning, som man ikke burde gaa til. Jeg vedkender mig, at jeg modsatte mig, at man midt under Høstaaret, med en bestemt Kornlov, gav Dispensationer i det bestaaende Udførselsforbud. Men selve Kornordningen har skadet os samfundsmæssigt og skadet os betydeligt. I Øjeblikket er Forholdet paa det nærmeste det, at der kan tjenes 20 Kr. ved at ombytte Majs med Byg, og det har været noget lignende, naturligvis noget op og ned, i Aarets Løb. Der vilde intet være til Hinder for, at man her i Landet, naar der var fri Tilførsel af Majs, og denne ikke var begrænset ved de Foranstaltninger, som det ærede Medlem Hr. Rode var inde paa — hvilke faktisk har virket som en Begrænsning, fordi de private Importører ikke havde Sikkerhed for at kunne røre sig frit, da de aldrig vidste, hvilke Bestemmelser der kunde komme fra Centralkontoret —, kunde have gennemført en Ombytning af tre af de fem Millioner Tønder Byg, der normalt avles her i Landet, med Majs og udført Bygget. Tager man det Tal, jeg før nævnte, vilde det betyde en 60 Mill. Kr., som Samfundet ved den Foranstaltning er gaaet tabt af.

Blandt de Ting, der direkte har skadet